

Ήταν ένα βροχερό πρωινό τ' Απρίλη όταν πηγαίνοντας στο σουπερ-μάρκετ της γειτονιάς μου αντίκρυσα αυτόν τον υπερόπτη κύριο. Τον λέω υπερόπτη επειδή ένιωσα ότι η αύρα του προς εμένα ήταν αρνητική. Αντί να χαμογελάσει σε εμένα που είμαι παιδί και να μου δώσει προτεραιότητα επειδή τα παγωτά που κρατούσα για το ταμείο κόντευαν να γίνουν κρέμα! Αυτός με κοίταξε με απάθεια και μου θύμισε σαν φαντασία κάποιον από την ιστορία που μαθαίνω στην Τετάρτη δημοτικού από την μυθολογία. Μου θύμισε λοιπόν τον ήρωα βασιλιά της Κρήτης Μίνωα. Πρέπει να μοιάζαν αυτοί οι δυο! Ο Μίνωας ήθελε την μοναδικότητα του βασιλείου του και αυτό ο "κύριος" την μοναδικότητα στο ταμείο! Ελπίζω η εξωτερική του εμφάνιση να μην μοιάζει με την εσωτερική του. Όπως και ν'έχει εμένα με φοβίζουν οι αλαζόνες άνθρωποι και ελπίζω να αρχίζουν μερικοί-μερικοί να βλέπουν την πραγματικότητα δηλαδή, ότι όλοι είμαστε επισκέπτες σ' αυτό τον πλανήτη και ότι η ευγένεια και η αγάπη θα σώσει την ψυχική μας γαλήνη!

Άνθρωποι όλων των φυλών μην κλείνετε άλλο το στόμα σας. Βγείτε από το "καβούκι" σας και αρχίστε να μιλάτε περισσότερο μεταξύ σας παρά να σιωπάτε και να δέχεστε προσβολές για την καταγωγή σας και την χώρα σας. Όλοι είμαστε άνθρωποι που κατοικούμε στον ίδιο πλανήτη πότε θα το δεχθείτε αυτό? Δεν σας φτάνουν τόσες "απώλειες" που δέχεστε καθημερινά? Σταματήστε να μαλώνετε και αρχίστε τον διάλογο για ειρήνη όσο μας επιτρέπει ακόμη να ζουμε ο πλανήτης ΓΗ.

Γιάννη σας
παρακαλώ
μην μας
κουτσομπολεύετε.
Κι αφήστε τη
δική μου
τη Μυρτώ ήσυχη.
Έτσι γεννήθηκε.

Λυπημένη

Πάλι άρχισαν τα πειράγματα! Η μαμά της Μυρτώσ δεν άντεξε άλλο και είπε: Αφήστε τη Μυρτώ ήσυχη! Έτσι γεννήθηκε λυπημένη! Όλοι η παρέα άλλαξε ύφος και σταματήσαμε απότομα το παιχνίδι μας. Η λύπη δεν ταιριάζει στα παιδιά είπαμε όλοι μαζί και η Μυρτώ είναι παιδί γι'αυτό κάτι πρέπει να κάνουμε όλοι μας και να την εντάξουμε στην παρέα. Έτσι κι έγινε. Το ίδιο κιόλας απόγευμα στείλαμε τον εκπρόσωπο της παρέας μας τον Γιάννη για να της μιλήσει. Εκείνη, η Μυρτώ, του χαμογέλασε και του εμπιστεύθηκε ότι καιρό τώρα ήθελε να παίξει μαζί μας αλλά ντρέποταν! Του είπε ότι νιώθει πολύ μοναξιά επειδή δεν έχει φίλους που να την νοιάζονται και να την αγαπούν. Βλέπετε ήρθε από άλλη χώρα και άφησε τους φίλους της πίσω. Ο Γιάννης της είπε ότι οι φίλοι δεν στερούν όταν κάποιος ζητήσει την φιλία και ότι από εδώ και πέρα θα μπορούσαμε να παίζουμε όλοι μαζί. Πράγματι, η Μυρτώ και όλοι εμείς έχουμε ανάγκη την συντροφικότητα. Η μοναξιά δημιουργεί πόνο και όχι χαρά.